

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. szeptember 20-án.

Kezdő ének: 50. zsoltár 1. verse

Főének: 167. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 155. dicséret

Textus: Első Korinthusi levél 14. rész 33. verse: „Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.”

Kedves Testvéreim!

Elmúlt vasárnapon az Újszövetségi igeszakasz azt helyezte a szívünkre, hogy miként kell hirdetni az evangéliumot, miként kell azt minden körülmények között hirdetni. Anélkül, hogy megalkudnánk, hogy az üzenetből bármit is engednénk. A mi legfontosabb feladatunk az, hogy képviseljük Jézus Krisztust ebben a világban, minden ideológiával szemben, minden más irányzattal szemben. A Megváltásról szóló örömhírt csak mi tudjuk hirdetni.

Ugyanilyen fontos feladata az is a keresztyéneknek, hogy a rendet, a kiszámíthatóságot hirdessék és azt képviseljék. Amikor az elmúlt vasárnapon az egyik gyülekezeti tagunkkal beszélgettünk a menekült kérdésről és mindarról, ami ezzel jár, akkor ez a felolvasott igeszakasz jutott eszembe és azóta sem hagy nyugodni. Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.

Képviselnünk kell ebben a világban, hogy Isten tervében nincsen benne a káosz. Nincsen benne a leghalványabb jele sem a rendetlenségnek. Minden a lehető legpontosabb rendre utal. A rend jelent meg abban is, amikor megteremtette a világot. Minden teremtmény a helyén volt. A legkisebb bolygó, a legapróbb meteorit a maga pályáján mozog és fenntartja az egyensúlyt. Az állatokban, a növényekben benne van az Isteni rend, ami mentén élnek és mozognak. Mindegyik a jelenlétével képviseli azt, hogy van egy jól kigondolt láncolat, ami ha felborul, akár a legapróbb élőlény szintjén, például a korallak szintjén is, akkor minden borul vele együtt.

A Mindenható ezt a szép rendet képzelte el az ember életével is. Megteremtette az embert, rábízta a Földet, hogy azt művelje és őrizze, rábízta, hogy gondoskodik róla és vigyázzon rá, amikor pedig az ember nem őrizője, hanem kizsákmányolója lett a Földnek, akkor felborult az egyensúly. Kedves Testvéreim! A mostani forrongó világban ugyanezt látjuk. Felborult az egyensúly, ezzel pedig megszűnt a békesség, az emberek lelkében megjelent a bizonytalanság. A felolvasott igeszakasz pedig arra biztat minket, hogy gondoljuk végig, milyen Istenünk van: a Mindenható nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene, vagyis arra törekszik, hogy minden körülmények között álljon helyre az általa kitalált tökéletes rend.

Márk evangéliumából azt hallottuk, hogy miként történt meg Jézus elfogatása a Gecsemáné kertben. Mondhatjuk, hogy ott is felborult renddel találkozunk. A teremtmény ember, a Teremtő Istenre, Isten Fiára veti rá a kezét. Azt látjuk, hogy a tanítvány szembefordul a Mesterével. Semmi nincsen, ami a leghalványabb formában is utalna a békességre. Mégis igaz Jézus elfogatásának történetére is, hogy Isten a békességnek és nem a zűrzavarnak Istene.

Mi történt ott? Isten végigjárta az utat, hogy helyreállítsa a békességet. Ment Krisztus előre, hogy az ámuláson, elfogatáson keresztül eljusson a golgotai kereszthoz, ahol helyreállt a rend. Isten győzött a halál felett és helyreállította az örök élet felé vezető utat. Isten győzött a bűn felett és megadta azt a lehetőséget, hogy a Szentlélekkel tiszta életet éljünk. Ahogyan Pál apostol is írta, hogy Jézus Krisztus a kereszten megbékéltette Istent a világgal. Az evangéliumi történet a békességről és rendről szóló történet, annak ellenére, hogy a rendetlenséggel találkozunk benne.

Mindaddig, amíg a Földön élünk, sajnos más formában nem is tudjuk megtapasztalni a békességet. Csak úgy, hogy körülöttünk a rendetlenség, a zűrzavar látszik. Ha mi Istenben hiszünk, ha Őt követjük, akkor minden további nélkül a mienk lehet ez a békesség a külső körülmények ellenére. Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Ezt kell képviselnünk minden körülmény ellenére a minket körülvevő világban.

Gondoljuk először végig azt, hogy mi következik abból, hogy Isten nem a zűrzavarnak Istene. Ez azt jelenti, hogy mi, mint Jézus követői nem tehetünk mást, mint hogy a rendet képviseljük. Isten nem a zűrzavar Istene. Lehet ezt más szavakkal is mondani. Nem a nyugtalanság, nem a forrongás, nem a zavargás és a zavarkeltés Istene. Ahol tehát Istent komolyan veszik, ahol Őt követik, ott nincsen zavar. Mindegy, hogy a zavart éppen az okozza, hogy menekültek érkeznek az országunkba, vagy éppen az, hogy

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben

2015. szeptember 20-án.

futball mérkőzés előtt vagy után a huligánok törnek, zúznak. Ahol káosz van, ott nincsen meg az a rend, amit Isten elgondolt velünk kapcsolatban.

Azonban nem csak külső formában kell a rendről beszélni. Az is a zűrzavarhoz tartozik hozzá, hogyha a lelkünkben van háborgás. Látnunk kell, hogyha külső rend nincsen, akkor nagyon gyenge lábakon áll a lelkekben lévő rend is. Pontosan ezt érezzük magunkban és magunk körül. Nincsen rend Európában, nincsen rend a világban, nem érezzük a szabályok megtartásából fakadó biztonságot és háborog a lelkünk. Ugyanazt kell mondanom, mint a külső zűrzavarral kapcsolatban. Ahol háborog a lélek, ahol nincsen nyugalma a léleknek, ott bizony nincsen meg az a rend, amit elgondolt Isten. Ő ugyanis nem a zűrzavar Istene.

A negatív példákat a végtelenségig tudnánk sorolni. Mindenki tudná azt feszegetni, hogy mennyire nagy bajban van az emberiség. Fel tudnánk vázolni, hogy hova vezetett az út, amin Isten nélkül mentünk. Én azonban nem akarok zűrzavart okozni. Nem akarom, hogy bárkinek a lelke háborogjon. Csupán arra szeretnék rámutatni, hogy milyen az élet Isten nélkül, hiszen Ő nem a zűrzavarnak Istene. Ahol káosz van, ott helyre kell állítani a kapcsolatot a Mindenhatóval.

A mai istentiszteletünk fő feladata is ez. Megérezni valamit az Örökkévaló békességéből. Isten ugyanis a békességnek Istene. Ha imádkozunk Hozzá és megnyitjuk a lelkünket, akkor olyan nyugalmat élünk meg, amit sehol máshol nem élhetünk át. Ha hallgatjuk az Ő szavát és komolyan vesszük az Ő üzenetét, akkor elcsendesedik a lelkünk, mert érezzük, hogy az egyébként nagyon ingatag emberi tervek és törekvések biztos alapot találnak Jézus Krisztusban.

Az elcsendesedő, békességet találó lélek pedig mindig látja a rendet és képviselni tudja a hétköznapiakban, mert nem a következményekre néz, hanem Istenre, aki az iránymutatást adja. Mindenható a békességet mutatja. A békesség nem más, mint amikor érezzük, hogy azon a helyen vagyunk, amit Isten elképzelt az életünkkel. Ha élő kapcsolatban vagyunk vele, ha tudunk nyitott szívvel imádkozni, akkor látjuk azt is, hogy nekünk mire kell rámutatnunk ebben a világban. A mi feladatunk, hogy Isten gyermekeiként a rendet képviseljük a zűrzavarral és káosszal szemben.

Az elmúlt héten ketten is megkérdezték tőlem, hogy református lelkészként mi a véleményem a menekültekkel kapcsolatban. Én lelkészként nem fogalmaztam meg a véleményemet, de keresztyén emberként el tudom mondani az érzéseimet. Az érzésem pedig az, hogy ebből az egész folyamatból hiányzik a békesség. Szíriában háború van és emberek milliói menekültek el otthonukból. Ebben a helyzetben is igaz az, amit a Szentírásban olvasunk, hogy az erősebb tartozik a gyenge iránt azzal, hogy segítsen. Ugyanakkor a felolvasott bibliai szakaszt komolyan kell vennünk a hétköznapiakra nézve is: Isten nem a zűrzavar Istene. Pál apostol is mondja, hogy „minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, Istentől rendeltetett”. Éppen ezért elmondhatom a Szentírás alapján, hogy mindenki köteles megtartani a rendet, mindegy, hogy az adott ország állampolgáráról, vagy éppen menekültről van szó. A békességhez ugyanis szükséges a rend megtartása. Óriási a szerepe ma a keresztyéneknek. Istenbe vetett hittel mondhatjuk ki, hogy a zavarkeltőkkel szemben a Mindenhatótól kapott rendet képviseljük. Krisztus követőként pedig az Istentől rendelt hatalom szabályait is meg kell tartanunk és képviselnünk kell, az állami jogrendet, a közlekedési rendet, mindazt, ami a biztonságunkat, nyugalunkat, békességünket szolgálja.

Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Én úgy gondolom, hogy a felolvasott igeszakasz két irányban is megköveteli tőlünk az önfegyelmet. Egyrészt azért, hogy a saját lelki békességünket minden körülményben meg tudjuk őrizni, hogy élő és nyugodt kapcsolatban legyünk a Mindenhatóval. Másrészt pedig azért, hogy meg tudjuk őrizni és meg tudjuk tartani a külső renddel kapcsolatban is Jézus Krisztus parancsait, a Szentírás elvárásait. Isten a békességet akarja munkálni az életünkben. Ezért kérhetjük tőle az énekkel együtt: „Adj békességet, Úr Isten, A mi időnkben a földön, Mert nincsen nekünk több senki Bajvívónk és hadakozónk, Hanem csak te, Úr Isten.”

Ámen!